

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 346. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm8774/facsimile.pdf (tilgået 01. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

som faa af de engelske Digtere kunde bestaae for den franske Smag, som var den eneste man havde ret beskrevet, og som Engellænderne gjerne vilde billiget, naar de kun havde haad den, men nu være gode Raad byre, thi der gjaldt ogsaa her om en Hat til mange sridige Hoveder, en der s. Er. kunde passe baade Shakspear og Dryden, Addison og Pope; thi ingen af sine Hædermænd vilde man opoffre, intet af sin uenige Smag vilde man fornægte. Man seer da let, her var ikke at tænke paa en Whiskerik, men kun paa æsthetiske Commentarer, ikke paa noget Fortlig, men kun, som i Staten, paa en Slags Parlamentering, hvor hver kunde være god for sig, og med et saadant Surrogat besgævede endelig Samuel Johnson Old-England, som derved ogsaa fik sin Whiskerik paa det Løse.

^{febr}
¹⁷⁰⁹
^{høst}
¹⁷⁶⁴ Johnson, en Boghandleren fra Bishpsfeld, gjorde sig først fortjent ved sin berømte engelske Ordbog, der vist nok baade rober Flib og Forskand, men var ikke Engellænderne kjær, fordi een Engellænder herved gjorde meer end de Tyrgetive i Paris, der ubarbejdede den franske Ordbog, og fordi de nu vidste hvad der var godt Engelsk, en Ting der vist nok ikke heller lod sig afgjøre paa anden Maade, naar man ikke kjendte eller andede Roden, og naar alt det franskstæfne Pludder væk, der stod i Bogerne, skulde, som det naturligt maatte, være godt Engelsk, og Shakspears Moderemaal aflagt. Nu havde

man da en Klemme paa Syroget, som rigtig nok holdt det i sit Galstab, men dog, hvad der efter Omstændighederne alt var en stor Biinding, vindrede det fra at blive galere, og en lignende paa Smagen var det Johnson stræbde at sætte saavel i sine Ugeblade, som fornemmelig i de britiske Digteres Kennets Beskrivelser, og paa denne Maade fik da Engelland en fast Smag, nemlig Samuel Johnsons, der i Henseende til hvad der falder i Sandserne, og kan rummes i et upoetisk Hoved, gaaer ret godt an, men er i Henseende til ægte Poesie, som Bondesmag paa Skilderier.

Saaledes synes Engelland da at være paa en nem Maade blevet færdig med sit Dagværk, men at dets Folke-Stammer ere ligesaavel aandedig som oprindelig forskjellige, og at der dog var en ganske anderledes Alvor paa Bunden, her end i Frankrig, det mindedes man i det attende Aarhundrede kraftelig om ved to Mænd, hvis Gen og Willier synes blot at have manglet en Foreningspunkt, for at fremvirke en dybtgribende Reformation; det var Natte-Tankernes Digter, og Methodisternes Formand.

Edvard Young, en Præsteføn fra Upham ved ^{febr} Winchester, fremtraadte samme Aar som ¹⁶⁸¹ Addisons Cato med sin mærkværdige, og tildeels fengselige Skildring af den ydreste Dag, der vel ikke upassende kunde kaldes et Side-Stykke til Michel Angelos Materie, og maatte rykke alvor-

